

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ, POŘÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1989 NA POČEST 45. VÝROČÍ SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ

Nová anketa

Pokud v divadle nebo v diskusních klubech dostanete anketní lístek, nezahazujte ho, ale pečlivě si ho přečtěte a odpovězte. Nejde jenom o udělení cen, ale také o další koncepci Jiráskova Hronova. Vyskytly se totiž již dříve hlasy, že by přehlídka neměla být rozdělena na nesoutěžní, že by mělo jít o formu otevřeného bienále atd. atd. Přispějte tedy i vy svými hlasy a názory k budoucí tváři Jiráskových Hronovů. Svůj vyplněný anketní lístek odevzdejte v informačním středisku na náměstí, o jeho další osud se už postará Ústav pro kulturně výchovnou činnost v Praze, který zpracuje návrh koncepce dalších Jiráskových Hronovů.

Dětské divadelní studio HUDRADLO působí při Městském kult. středisku Zlív a KDPM v Českých Budějovicích. Představení *Tři pohádky* se skládá z Brémských muzikantů bři Grimmů, *Werrichova Palečka* a *Puškino-vy Pohádky o rybáři a rybcce*, z níž je i fotografie, kterou otiskujeme.

Pokoušejme estetickou výchovu

Po představení olomouckých Klepů si povzdychl Jiří Fréhar: škoda, že nemáme estetickou výchovu na školách — co mladých a talentovaných lidí nám uniká!

Je to bohužel povzdech na místě. Systematická výchova ze škol byla vytlačena kamsi zatím do nenávratna (těch pár hodin kreslení a zpěvu situaci nezachrání a lidové školy umění mohou pečovat pouze o velmi omezený okruh zájemců a navíc — přiznejme si, že ne vždy je péče tak kvalitní, jako například Milady Mašatové, která výše jmenovaný olomoucký soubor odchovala). Nemáme prostor, nemáme dostatek kvalitních kvalifikovaných kádrů. Přitom se nám může zanedbání estetické výchovy v budoucnu negativně odrazit a vrátit jako bumerang.

Nejde o to, vychovat ze všech lidí aktivní umělce. Ale jde především o to, vychovat harmonické, všestranně rozvinuté osobnosti, jejichž fantazie a smysl pro tvořivost by se odrážela ve všech sférách jejich pracovní činnosti a jejich existence vůbec. Vychovat lidi, které by vnímání umění i jeho aktivní zájmové provozování obohacovalo, a kteří by pak dokázali obohacovat svými postoji i své okolí.

Je pravda, že se v poslední době občas objeví v tisku názory, které si naši současnou situaci v této oblasti uvědomují a volají po potřebě ji řešit. Jsou však zatím spíše ojedinělé. Pokoušejme se je zmnožovat. Pokoušejme se prosazovat nezastupitelnost estetické výchovy a potřebu zavést ji do všech škol. Pokoušejme se!!!

—ex—

AMATÉRSKÁ SCÉNA DO KAŽDÉ RODINY!

Do letošního ročníku vstoupila Amatérská scéna v novém kabátě (grafická úprava Jindřicha Kovaříka z Albatrosu), ale za zaznamenání stojí i proměna obsahu tohoto časopisu.

Kdysi před lety, jak si jistě vzpomínáte, do jisté míry suploval nedostatek dalších divadelních informací, pak si pro-

žil krizi, při níž mu ubylo i něco čtenářstva, ale zdá se, že se znovu povznáší na správnou metu. Hlavně odborná veřejnost shodně konstatuje, že se obsah AS výrazně zlepšil, objevily se nově koncipované materiály, např. koláže recenzí, zveřejňující více názorů na jedno představení nebo soubor (Ananas, Jelo...)

Časopis však přináší i nové cykly, např. Dobrodružství tvoření od J. Vostrého, portréty

předních čs. režisérů (Krejča, Kačer, Pistorius, Macháček aj.) Připravují jej erudovaní autoři a cyklus poběží i celý příští rok. V Dramaturgické dílně AS rozebírá výrazné dramatické texty, seriál „Dveře dokořán“ od Evy Machkové je věnován dětskému divadlu, Jan Císař v „Přehledech“ sleduje současné tendence ve vývoji amatérského divadla, jsou připraveny rozhovory s P. Scherhaufem, J. Burianem, B. Uhlářem...

Navíc je v dohlednu reálná šance zvýšit o několik stovek náklad Amatérské scény, takže PNS určitě neodmítne vaši objednávku, kterou si zajistíte zajímavé a inspirující informace pro vaši práci v souborech. Ne-litujte dne ani hodiny — Amatérská scéna do každé rodiny!

—gs—

Dnešní program JH

9.00	Beseda poroty se souborem	klub JD
9.30	Diskusní kluby	ZŠ
13.30	Tři pohádky — DDS Hrudradlo Zlív	Zdárky
16.00	Špatný byt — DS Vicena Ústí n. Orl.	Slávie
16.00	Štěstí je dřina, drahoušku	JD
	DS Scéna KaSS, Kralupy n. Vlt.	
18.00	Hrajeme si na Sachse	sady MAJ
	— KODL — DS TYL Lomnice n. P.	
18.30	Vítání DK Jirásek Česká Lípa	schody JD
19.30	Štěstí je dřina, drahoušku	JD
	DS Scéna KaSS, Kralupy n. Vlt.	
19.30	Špatný byt — DS Vicena Ústí n. Orl.	Slávie
22.00	Filmový večer — Perličky na dně	sady MAJ
22.00	Patronátní večer	SOU
22.00	Turecká kavárna — KODL DS TYL SK ROH	Slávie
	Lomnice nad Popelkou	

4/89

Šance pro gurmány

Každý, kdo zavítal v neděli dopoledne na terasu Jiráskova divadla, měl možnost ochutnat výtečné krkonošské kyselo, které obětavě v časných raních hodinách po uzavření běžného nočního provozu kavárny uvařil Miloš Fendrych. Bylo tak dobré, že někteří chutnali i dvakrát — potřetí chutnat nemohli, protože už nebylo. Uvaření další porce nebrání ochota kuchaře, ale absence hub. Houbaři, hlaste se se svými (nejedovatými!) úlovky na terase!

Franz a Petr

Moderátorce včerejšího večera v divadle se přihodil skvostný přebřebt hodný zaznamenaní, který ovšem mimovolně i pojednal princip inscenace Kafkovy Přeměny. Jako autora uvedla FRANZE LEBLA a přestože se bleskově a vkusně oprávil, máme pocit, že chybně bylo správné.

Kolik se vytočí

Koloběh života Jiráskova Hronova ve večerních hodinách vrcholil a „občerstvovací stanice“ se stávají pokračováním diskusí, vedených kýmkoliv a kdekoliv: Stovka, Dvoustovka, terasa JH, nejoblíbenější. A hospoda „Na Prajsku“, nejprostornější, kde na nějaké té židli nezáleží. Kytary a zpěv pod mračnem kouře, hlavy skloněné k sobě v dialogu tu odborném, tu milostném, tu jiném. Mezi tím obsluhující personál, prodávající se davem. Náklad objednávek balancuje nad hosty, především sklenice piva, dobrého, protože slova i zpěv je třeba spláchnout. „Unavených“ je minimálně a nejsou to zpravidla divadelníci. Zajímalo nás, kolik se tu toho pěnívého moku vytočí: tedy, v parných dnech až devět hektolitřů, normálně tak pět až sedm, to je 1400 půllitrů. Výčepní, který jedno pivo točí cca na sedmkrát tak bere sklenici do ruky 10 000x za večer. Úctyhodný výkon. Ale Jiráskův Hronov je jen jednou za rok.

Běžci a opěšalí

Vzdálenosti mezi hracími místy nejsou velké, doprava funguje, Žďárky se však staly i předmětem ke zvýšení tělesné kondice. A již včera jsme mohli (my lnější) zhlédnout, jak turistický výšlap k Jaru nebo k ŠOKU, chcete-li, zvolila Káta Fixová s Alenkou Exnarovou. A co víc, Honza Hančl celou trasu proběhl v čase tak dobrém, že za peníze, ušetřené opovrhuutím hromadné dopravy, si mohl dopřát slušnou kalorickou bombu, málem ještě před příjezdem autobusu.

Divadelní soubor Vicena SKP Ústí nad Orlicí získal jednu z hlavních cen 57. Jiráskova Hronova. Zatímco tehdy byl oceněn za Daňkovu Vévodkyni valdštejnských vojsk, opustil nyní historickou tematiku a o přízeň poroty i publika se uchází aktovkou V. Slavkina Špatný byt.

JAK SE VÁM JARO?

Létací sny. Ty mám rád. To si létám nad lukami, nad vodami spolu s nebeskou havětí... Ta probuzení a cesty do úřadu... — A tady ve Žďárkách v JARU i úředníci létali dle Mrozkovy předlohy Jaro v Polsku. A každé divadelní létání, i (byť) nesnové, je letem k absolutnu. I když může skončit pádem. Ale — co je pád? Též svazarmovská konstrukce spartakiádní byla využita snově. Tedy — zhlédli jsme dvacetiminutovou divadelní rozcvičku, cennou miniaturu.

Konkrétní vyhrady divácké, téměř všeobecné: 12 Ká a 2 Ká a 2 Ká ze Žďárek je za tu chvíli moc. Ale vysvětluji. Do Hronova byla vybrána pouze polovina večera. Jinak se v Kopřivnici hraje se Subjektem, který sem ovšem nebyl nominován. — Zkrátka, Hronovští, musíte to divadlo rychle dostavět, aby se nemuselo výletovat. Jenže zase — 16 Ká to je takový středně lidově opulentní oběd či chod. (Kvůli JARU bych se ochotně i den postil — ostatně makrobiotikové to doporučují...)

1. S uvolňováním to máme jako všichni. Herci si to vždycky „nějak“ zařídí, horší je to s techniky, klub musí platit refundace a vše jde na vrub ekonomiky zřizovatele. Snažíme se tedy do pokladny klubu „nějak“ přispět. Pořádáme i divadelní pouti, Benátské noci, organizujeme, podnikáme, aby bylo na zaplacení např. profesionální spolupráce, školení, na účast členů souboru na festivalech, na cestovné... Pro členy souboru je to velká zátěž, omezuje se tím i vlastní činnost divadelní. Kličekování mezi předpisy a obavami z narůstajících ekonomických problémů zřizovatele, klidu pro práci v zájmovém kolektivu nepřidají.

2. Mělo by být pravidlem, že člen souboru dostane zaplacený, zcela regulérně, všechny režijní náklady, které mu vzniknou účastí na činnosti. Dost na tom, že si svůj osobní život touto činností značně komplikuje. Cestu vidím v zajištění právní subjektivity zřizovatele, který by měl mít možnost dosahovat takových ekonomických výsledků, aby mohl skutečně zabezpečit materiální a finanční potřeby divadelního souboru, aby nemusel hledat cesty z různých omezení. Po-chopitelně se to netýká jen divadelních souborů.

VĚRA HUSÁKOVÁ
Úpice

Jakpak je dnes „U nás“?

Po šesti letech opět v Hronově. Kde začít s prohlídkou? Kde jinde než v domku, na jehož štítě se skví nápis: „V chaloupce této narodil se Alois Jirásek 23. srpna l. p. 1851.“ Postele historické ceny sice podle slov zdejšího průvodce už „rozebrali červotoči“, a tak byly spáleny, ale to nebrání tomu, abych se vydal po stopách — řečeno slovy Mistra samotného — „starého hnízda“.

Na své cestě potkávám znamení Mistrova bytí v podobě cedulek s nápisem „Z KRONIKY U NÁS“ a připomenou příslušnou citaci. „Nová fara postavená za p. Josefa Regnera-Havlovického“ vypadá už dosti sešle. Naproti tomu „Starý hřbitov, kde odpočívají podolští sousedé“ se jeví dosti udržovaným. Do kostela „Všech svatých s gotickým kněžištěm“ se mimo mši dostatí jest patrně nemožné, stejně jako na „Zvonici, rázovitou stavbu z r. 1610“, čemuž ale brání předpisy bezpečnostní. A tak jen chvíli postojím ve vzpomínce na strakatého kozla, jenž jsa opentlen, byl dolů svrháván. A jehož krev byla sušena k účelům léčebným. Na hřbitově novém vzpomenu jsem průkopník pokroku nad pomníkem dnes již neznámým: „Ignác a Františka Židovi podnikli roku 1900 elektrizaci města Hronova s peněžní pomocí Občanské záložny, s jejímž úpadkem roku 1910 byli existenčně zničeni.“

A to již se nořím do lůna sadu, jenž socha Mistrova střeží a zdobí. Fontána zdejší bujaře tryská a lahodně zurčí vodou stříbropěnnou, které se nedostává bazénu cudně ukrytém za hradbou stromoví a travou a plevellem všelikým zarůstající. Na cestě další potkávám „Kručkův

hostinec“, dnes budovu OPBH — provozovna Hronov; hodiny úřední v druhý a čtvrtý den týdne. Vzápětí své kročeje stáčím do muzea, abych zhlédl zbytek Mistrovoy expozice, v níž četné památky z kraje Mistrova, jakož i fotografie z přehlídek divadelních. Na jedné z nich mi kyne na rozloučenou Zdeněk Nejedlý s hosty korejskými. Chtěje po této pochůzce osvěžit své tělo, zaměřím na náměstí, kde zrak můj padá do výlohy obchodu se zbožím cukrárenským. Upoutává ho Mistrova busta decentně naaranžovaná vedle cigaret a lahvi šampaňského. V duchu si opakuje latinské rčení: „O tempora, o mores!“, listuji ve svých výpiscích z Mistrova díla:

„V lukách na dole protéká přes kamení čistá řeka, ničím nekalena. Nikde tu nedýmal vysoký komín a pronikavá tovární pišťala nehvizdala už za ranního šera na dělníky.“ (A. Jirásek — U nás)

Poznámky odkládám a zamyšleně se rozhlížím po panorámatu města. Ať mi zdejší patrioti odpustí, ale k řece, k řece snad raději dnes už nepůjdu.

Dáno v Hronově 5. srpna roku 1989

Z. TICHÝ

Za Vladimírem Dvořákem

Vzpomínáte? Pokaždé na Hronově, pokaždé opora klubu. Chytrý vědec úsměv, bystrý pohled člověka, který je vždy připraven nést kůži na trh, temperamentní mladistvý projev... Režisoval z libosti. Jeden titul vždy po mnohaleté rozvaze. Jeho souboru, principálem svolávanému z vnitřní potřeby, se říkalo s uznáním „klub sólistů z Bohdanče“. Dodnes se vzpomíná na výtečné Vdovy. (Stejně tak na výkony jeho herečky nejvěrnější, Ileany Dvořákové). A najednou, před pár týdnů, na prahu léta... Vladimír Dvořák bude s námi od toho červenového dne možná o to víc.

Marie Boková

Ve Špatném bytě — aktovce Viktora Slavkina v podání divadelního souboru Vicena SKP Ústí nad Orlicí nalezneme černý humor, inspiraci absurdním divadlem i satirické ostří. Případně zájemce o text této hry můžeme odkázat na 3. číslo časopisu Sovětské divadlo.

Z diskusních klubů - fialový

U fialových probíhala diskuse ze začátku ve znamení velmi protikladných tendencí. Nakonec však převládl duch vzájemné tolerance, byť ne v myslích všech.

Shrnuto asi ve smyslu tom, že přívrženci „Přeměny“ ji přirovnávali nejčastěji k výtvarnému umění, které na sebe nechává, působit, aniž by museli znát jeho přesné zákonitosti a pravidla. Léblův styl přijímá omezený okruh diváků, který však není žádnou elitou ani sektou vyvolených. Nachází si své publikum mezi lidmi, kterým je toto divadlo blízké, stejně jako jsou třeba v hudbě příznivci

žánrů od dechovky k punku. Příznivci žánru jednoho však nemohou používat svá hodnotová měřítka k hodnocení žánru jiného, neboť se tak nedobrou jeho skutečné podstaty. Zaznělo též mínění, že Léblův styl je ošidný v jakémsi balancování na hranici stylu sama pro sebe. Každopádně je jeho existence ve spektru současného divadla plně oprávněná a (pokračování na str. 4)

Pozor: programová změna!

Jak jsme již ve Zpravodaji upozorňovali, místo blánského Jarmarku obětavě zaskočila Scéna KaSS Kralupy nad Vltavou, která uvede v Jiráskově divadle hru polské autorky G. Zapolské Štěstí je dřina, drahoušku. Slovo o souboru a o hře v programové brožůře tedy pochopitelně nenajdete a tak si ho přečtěte alespoň ve Zpravodaji.

SLOVO O SOUBORU

Počátek činnosti amatérského divadelního souboru v Kralupích nad Vltavou spadá do 60. let 19. století. Prakticky bez delší přestávky se hrálo ochotnické divadlo až do roku 1940, kdy došlo ke sloučení tehdejšího Tyla a Scény v jeden soubor, který působí pod názvem „Scéna“.

Za léta své intenzivní práce odvedl soubor řadu velmi dobrých inscenací her pro dospělé i pro děti, podílel se na oslavách významných kulturně politických výročí. Patří mezi neaktivnější soubory okresu Mělník, po léta je účastníkem krajských přehlídek.

Z posledních let můžeme jmenovat některé úspěšné hry pro děti i dospělé: Čarodějny bál, Švec a čert, O ševci Ondrovi a komtesce Julince, Český Honza, Večer tříkrálový, Jeho urozenost pan měšťák, Bitva u Kresčaku, Její pastorkyňa, Něžný barbar atd.

SLOVO O HŘE A AUTOROVÍ

Polská autorka Gabriela Zapolská — význačná reprezentantka polského naturalismu,

se ve svých hrách věnovala především tzv. „ženské otázce“. Její nejznámější komedii u nás je Morálka paní Dulské.

V komedii Štěstí je dřina, drahoušku, kterou napsala pod názvem Trumf, si brousí autorka ostří svého vtipu na věčném problému manželského soužití. V manželském životě, a o něm komedie hlavně pojednává, je tím trumfem zvyk. S tím také počítá moudrá Sofie, jejíž manžel se zakoukal do mladé Mušky. Za dvacet let manželství si zvykl na taktnost, obětavost a lásku své ženy. V okamžiku, kdy Sofie chce ustoupit Mušce si uvědomuje, že může být šťasten jen po Sofiino boku.

Mistrovský omyl

Ve včerejším čísle Zpravodaje jsme omluvili neúčast V. Vika v představení Mistra a Markétky, ale chyba se vloudila. Omylem jsme uvedli, že za Vika „zaskočí“ B. Bartoš j. h. Není tomu tak. Bartoš hraje roli svou a zachránce souboru je v tomto případě Miroslav Kolář — taky j. h. Tak. Uf! A snad je už ta Česká Lípa kompletní.

Divadlo Dialog DK ROH Plzeň se představilo s inscenací Rozvzpomínání, jejíž scénář podle prózy Bohumila Hrabala nazvané Obsluhoval jsem anglického krále, napsali Ivo Krobota a Petr Oslzlý. Nejde o ojedinělou inscenaci Hrabala na scéně — naopak, můžeme dnes už hovořit o hrabalovské inscenační tradici jak v profesionálním, tak i v amatérském divadle. Úspěšně se s ním mohou potkat především divadla s vyhraněnou poetikou nebo divadla s výraznými hereckými osobnostmi.

Hrabal jej pro nás přitažlivý nejen svým okouzlením slovem, příběhem, vršením asociací, ale především velkým lidským napětím, je přitažlivý používáním ironie a humoru, ale i nostalgii a neustálým hledáním naděje, uvádí nás do světa imaginace a fantazie. Bohužel musíme konstatovat, že plzeňskému souboru se nezdařilo tento svět imaginace a fantazie s jeho lidským zázemím divadelními prostředky na scéně vytvořit. A to i přesto, že se jim Hrabal evidentně líbí, že se s ním ztotožňují a že se nám jeho poselství upřímně snaží předat.

V čem tkví základní problém inscenace? Především v popisnosti a přílišné doslovnosti, která Hrabalův hluboký lidský rozměr poněkud zplošťuje. Inscenace je vnitřně statická a především verbální (více v druhé části a v závěru inscenace). Působí, jako by nebyl zřetelně stanoven a důsledně dodržován inscenační klíč, jako by herci byli ponecháni sami sobě a své

bezradnosti, a to i přesto, že v tomto kolektivu nacházíme řadu disponovaných lidí.

V případech, v nichž se šťastně spojilo herectví s typem člověka, začaly fungovat i hlubší

postavy nikoliv do tří, ale pouze do dvou generačních rovin. Těžší vývoj postavy je především v jejím středním věku: v něm se odehrávají mezní situace (snaha dostat se do lág-

radnost děvčat ve veřejném domě); není rozlišeno, co má být situace a co vyprávění. Monology, které jsou v inscenaci ponechány, se nestaly emocionální rovinou příběhu, posouvající příběh dál, ale pouze dalším zmnožením verbálnosti inscenace.

Ilustrativnost se projevuje v práci s hudbou a prostorem. Prostor nefunguje významotvorně, ale poměrně mechanicky slouží střídání prostředí.

Máme-li shrnout základní pocit z celku plzeňské inscenace, pak musíme konstatovat, že i když se soubor snaží o jisté posílení oné hlubší, nostalgické noty Hrabalova díla, nepodařilo se mu zprostředkovat nám onen příběh člověka, který v pohnuté době nachází sám sebe, jinak než pouze v rovině verbálních kvalit autorova textu.

ex

Recenze představení

významy, zejména onen výše zmíněný lidský rozměr (cikán, vrah, On 1 - zvláště v úvodní části). Tam, kde byly postavy vytvářeny popisně a příliš obecně, bez fantazie a individualizace, působily oproti Hrabalově předloze ploše. Projevilo se to hlavně v druhé části inscenace, kde scénář pracuje se zkratkou až příliš velkou, a tedy i náročnou na herecké vyjádření (plastickou výpověď jednotlivých postav.

Leccos plzeňskému kolektivu znesnadnila úprava původního scénáře, a sice rozvržení hlavní

ru pro milionáře, posléze nemožnost odtud uniknout, potom přechod k samotě). Rozdíl mezi středním a starším věkem by měl být výrazný, neboť jde především o jisté dospění k zralosti.

Herecká složka by v této inscenaci - tak, jak se nám nabízel, - měla být dominantní, ale přitom není přesvědčivá - což není ani tak vinou herců, jako skutečnosti, že nejsou z dramaturgicko-režijního hlediska vypracovány jednotlivé situace (jako příklad si uvedme bez-

DISKUSNÍ KLUB - fialový

(dokončení ze str. 3)

potřebná. Luděk Richter pak vyslovil futurologickou myšlenku: „Připustíme, že za několik let to bude zcela běžný směr...“

Diskuse o mimosoutěžních představeních už byla poklidná. Kladně bylo přijato „Jaro“ i „Klepy“; byť se zúčastnění rozcházel v pojmenování témat představení. A až tedy odlišují představení soutěžní i nesoutěžní - co do žánrů i co do způsobu provedení - jedno je však společné. Podávají svědectví o našem životě a společnosti.

-zat-

Mladýma očima

Neregulérní podmínky ve Slávii připomínaly pekárnu. Co upeče plzeňský Dialog z Hrabalovy prózy Obsluhoval jsem anglického krále? Na co se rovpomene ve svém Rozvzpomínání dle drammatizace Krobotovy a Oslzleho? Na jablkový závin s rozinkami Hrabalovy poetiky, či dietní suchar bez barvy, bez chuti a bez zápachu?

Již první minuty bohužel potvrdily, že chroupáme suchar, který není čím zapít. Popisné nemotivované herectví, neautentické a křečovitě, prostě výpovědi a vývoje, spolehlivě vydlobalo ze slibného těsta všechny hrabalovské rozinky a namíchalo do něj ve scénách sexuálních pelyněk hrubosti a lascivnosti provenience zcela nehrabalovské.

Košatá retrospektiva o hledání sama sebe v toku konkrétních historických událostí, tak dobře čitelná ve výchozí drammatizaci, z inscenace nevyplyvala. Byli jsme svědky rozpačité činohry, více vyprávěné než hrané, neorganicky proložené sentimentálními klavírními vstupy, s nepřesnými a nejednotnými kostýmy v neutrálním a nevýznamotvorném prostoru, špičkané polopatistickými dovysvětlováními tématu.

Rada autorem odvážně nastolených problémů (důsledky paulšálního odsunu Němců, odezdivkezdismus atp.) byla pouze okrajově reprodukována nebo vystrážena s krotkou naivitou (scéna s domácím zvířectvem).

Oceňme, že v kontextu takřka uniformního tématu mocenské manipulace soubor zvolil téma lidské individuality. Oceňme výkon představitelky německé učitelky z Chebu. To, že se Bohumil Hrabal odstěhoval z Hronova do Humpolce, však souboru odpustit nemůžeme. Právě tak nemůžeme odpustit pořadatelům, že na platné vstupenky v 15.59 odmítli vpustit elitu mladé české režie ve složení Burian, Kališová, Kužílek. Důvod je prostý, leč pozoruhodný: Nebylo kam. Bylo plno. Následující inscenace hry T. Rózewicze Stará žena vysedává

divadla AHA! z Lysé nad Labem vzbudila v našich řadách mnoho různých i protichůdných reakcí. Velké problémy nám dělalo vystopování tématu, pochopení smyslu představení. Většinou se nám dařilo vnímat je útržkovitě, odkrývat jen některé z obrazů.

A tak jsme byli při večerní diskusi svědky několika pokusů zmapovat vystoupení divadla AHA! a najít jeho myšlenku. Někteří označili inscenaci za jakési ekosci-fi, ve staré vysedávající ženě viděli přírodu (země), kterou její syn (člověk) ničí a tak zahubí ji i sebe, pro některé byla žena symbolem Evropy, vlasti, státu, matky, zosobněním špatných vlastností, alegorií násilí a agrese... Zjistili jsme, že ani ti, na které představení silně zapůsobilo, nebyli schopni otázkou jeho tématu s jistotou rozřešit. Část byla spokojena s tím, že dílo dovoluje mnoho výkladů, další tento fakt dezorientoval, někteří ho odsoudili. Objevil se názor, že pokud jsme schopni v tomto typu divadla vystopovat ideu inscenace, potom jde vždy o ideu velmi jednoduchou, černobílou. Inscenace pak působí jako složitou, ač pro některé z nás velmi působivou formou zobrazená stupidita. Někteří zvolené inscenační prostředky označili za přebujelé, tézovitěmu sdělení neadekvátní.

Pod vlivem představení Stará žena vysedává (i včerejší Přeměny) se otevřela diskuse o hranicích divadelní komunikace mezi jevištěm a hledištěm. Zabývali jsme se také otázkou, zda se za některou jevištní akci, které divák přikládá význam, neskrývá prázdnota nebo nevědomá lež.

Hrajeme (si na) Sachse je titul inscenace, kterou uvádí KODL divadelní soubor Tyl SK ROH Lomnice nad Popelkou. Dvě Sachsovy frašky doplňuje koláž ze života autora. „Sachse“ uvidíte v úterý a ve středu od 18.00 hodin v sadech jeho mladšího literárního kolegy Mistra Aloise Jiráska.

MINIROZHovor

Dvou asi jedenáctiletých kamelotek jsem si všimla ráno, během dne je několikrát potkala a tak jsem se i zeptala:

● Od kolika do kolika prodáváte?

„Jak se komu chce. My asi tak od 9 do 20 hodin...“

● Co za to? Nebo vás to baví?

„Pět procent z tržby.“

● Tento konkrétní údaj mne poněkud zaskočil a další otázka byla nouzová. Těšily jste se?

„Jo, ale ne tolik jako na pouť. Ale taky bychom chtěly něco z JH vidět!“

P. S. Že bychom to v redakci alespoň jednou vzali za ně?

-el-

Z ochotnického dávno věku

„KUŘÁKY PŘED DŮM“

Spolek divadelních ochotníků „Hýbl“ sehrál dne 8. května veselohru „Šofér“ od Bernarda a Vrbského za režie V. Fajta. Krásný májový den vyvábil někoho do přírody, proto byla návštěva v divadle tentokrát slabší a obecenstvo pozdě se scházelo, takže hra protáhla se do půl dvanácté. Veselohře prospělo by několik řádných škrtů, neboť trpí rozvleklostí na úkor spádu; její příliš průhledná zápleтка: inženýr vydává se za šoféra, aby získal nevěstu-sportovkyni, stačí sotva na aktovku a konečně omrzí. Ochotníci se hráli ji čiperně až na několik míst, kde souhra přece jen poněkud vázla. A Kučera šoféra Hromádku, vydávajícího se za tovarníka, jako tohoto poněkud překarikoval, lépe mu sluší salónní komika v níž je mistrem. Také ministerský tajemník a básník V. Fajtův zděl se nám příliš ubohým na své postavení a jako vyhlédnutý ženich sličné a bohaté nevěsty. Potouchlou figuru vesnického hospodského vytvořil K. Kštr, jenž jistě jej odkoukal věrně na živých vzorech. Válečný zbohatlík Málek a Silbříkův závodní lékař se rovněž podařili. V divadle dýchali jsme tentokrát opravdu májový vzduch, neboť městský strážník vykázal z divadelní chodby všechny kuřáky před dům. Toto chvalitebné policejní zařízení zdravotní prospěch obecní zachovejž nám Hospodin!

(Z Věstníku Smetnova
okresu div och. čl., roč.
1927)

Zitřejší program JH

9.00	Beseda poroty se souborem	ZŠ
9.30	Diskusní kluby	ZŠ
12.30	Setkání Severočechů	Staropadolská
13.30	Královna Koloběžka — DDS LDO LŠU a KD Mělník Nesmysl! Nesmysl! — LS Střípek při odb. škol. MěNV Plzeň	Žďárky
16.00	Křest svatého Vladimíra — Divadlo poezie SOU Mladá Boleslav	Slávie
16.00	Mistr a Markétka — DK Jirásek Česká Lípa	JD
18.00	Hrajeme (si na) Sachse — KODL — DS Tyl Lomnice nad Popelkou	sady MAJ
18.30	Vitání souboru DS Tyl Rakovník	schody JD
19.30	Křest svatého Vladimíra — Divadlo poezie SOU Mladá Boleslav	Slávie
20.00	Mistr a Markétka — DK Jirásek Česká Lípa	JD
22.00	Filmový večer — Konec srpna v hotelu Ozón	sady MAJ